

Meer dan 90% van de dove kinderen heeft horende ouders. Voor Fevlado zijn zij belangrijke partners. Wij hechten dan ook veel belang aan de ervaringen die gepaard gaan met de ontmoeting tussen twee werelden, tussen twee culturen en twee talen, in deze jonge gezinnen. In 2014 geven we in elke Dovennieuws de ruimte aan ouders om hun verhaal te vertellen. Het gaat om ouders die deelnemen aan VGT Doe Mee (voor kinderen van 6 tot 12 jaar en hun ouders) of aan de cursus Leren Visueel Communiceren in VGT met dove baby's en peuters (voor ouders, familieleden en iedereen die betrokken is bij de opvoeding van jonge dove kinderen). Deze twee initiatieven zijn gericht op leerrijke, ontspannende, stimulerende, plezierige ... uitwisselingen met VGT en Dovencultuur, die voor horende ouders vaak volledig onbekend zijn op het moment dat hun kind als doof geïdentificeerd wordt. In deze Dovennieuws geven we het woord aan Patrick De Belder. Hij nam deel aan de ontmoetingsdagen van VGT Doe Mee.

COLUMN Patrick De Belder

Via VGT komen we in contact met lotgenoten waarmee we ervaringen en ideeën kunnen uitwisselen. Dit levert steeds boeiende gesprekken op.

We zijn de ouders van 3 kinderen, waaronder één slechthorend, die we trachten opvoeding, zorg en liefde mee te geven, met het oog op hun latere toekomst. Het feit dat er één "probleemkind" is, maakt het er niet makkelijker op en vraagt voortdurend inspanningen van het ganse gezin.

Vanaf de geboorte begint de zoektocht naar oplossingen voor allerlei problemen. Vaak heb je de indruk dat je er alleen voor staat.

Onze dochter van 7 jaar werd geboren met een CMV-infectie. Het gevolg is dat ze links doof is en rechts slechthorend, waarvoor ze een hoorapparaat draagt.

Ze hoort niet thuis in een doveschool maar heeft het ook heel moeilijk in het basisonderwijs. Ze lijkt wel door de mazen van het net te glippen en nergens bij te horen. Door haar handicap heeft ze recht op 2 jaar GON-begeleiding in het lager onderwijs. Als ouders vinden we dit veel te weinig,

men zou dit elk schooljaar moeten voorzien.

In onze zoektocht naar oplossingen, worden we meermaals geconfronteerd met verschillende hulpverleners. We proberen steeds de beste uit te kiezen. Zo kwamen we vorig jaar in contact met de Dovencultuur en "VGT doe mee". Het was ons eerste contact met Vlaamse Gebarentaal en de Dovencultuur. Onze kinderen krijgen de kans om spelenderwijs een nieuwe taal te leren. Helpt dit hen niet in hun privéleven, dan kan het hen misschien later nog van pas komen in hun professioneel leven. Ook wij, als ouders, krijgen een initiatie in Vlaamse Gebarentaal, alsook verschillende interessante lezingen van gastsprekers die aansluiten bij onze leefwereld.

Via VGT komen we in contact met lotgenoten waarmee we ervaringen en ideeën kunnen uitwisselen. Dit levert steeds boeiende gesprekken op.

Onze slechthorende dochter heeft het er moeilijk mee, ze kan haar handicap maar moeizaam aanvaarden en komt om die reden liever niet mee. Maar we proberen haar telkens te motiveren. Er wordt door de animatoren steeds rond een nieuw thema gewerkt. Ons zoontje van negen is veel enthousiaster, die komt vooral mee omdat hij al nieuwe vriendjes heeft leren kennen. Uiteraard zal onze dochter altijd op onze steun kunnen rekenen. We zijn er van overtuigd dat ook zij een prachtige toekomst voor zich heeft. Het geluk ligt in de kleine dingen; je handicap leren aanvaarden en je grenzen durven verleggen!

Patrick De Belder